

[Kurt Brauer.]
 ger til noget oplysning på dette felt, men indtil vi får sådanne officielle tal frem, må vi gå ud fra, at Militærnægterforeningen har ret, når den siger, at stigningen i antallet af nægttere er af en sådan karakter, at der ikke vil være værnepligtige nok til rådighed for forsvaret i 1973. I 1973 bryder det nuværende system sammen på grund af mangel på værnepligtige, der vil indkaldes til militæret.

Når der nu eksisterer en forening, som påtager sig oplysningsarbejde om militærnægteres kår, var det måske en idé, om man gav nogle penge til denne militærnægterforening, for nu må hver eneste dansk ung have at vide, at når kaserneporten klapper i, så er han solgt, så stryges det princip, som ellers er hævdvundet i dansk tradition, at man skal have lov til at nægte at bære våben. Hidtil har loven været administreret sådan, at hvis man, efter at man var indkaldt, fortrød, fik samvittighedsskrupler eller religiøse skrupler, så kunne man få kaserneporten åbnet igen og blive overført via en midlertidig hjemsendelse til civilt statsarbejde. Nu smækkes denne kaserneport i og låses grundigt efter soldaterne. Jeg kunne godt tænke mig, at vi stillede nogle tusinde eller adskillige tusinde kroner til rådighed for Militærnægterforeningen i et forsøg på at lave en oplysningskampagne blandt de unge.

Der er jo også en anden udvej, når ministeren nu ikke vil være med. Jeg så i en søndagsavis, jeg tror, det var Søndags Aktuelt, at en anden del af oppositionen udtalte, at noget i stil med det, der nu sker, ville være uværdigt. Jeg konstaterer altså en vis sympati blandt en stor del af folketingets medlemmer for de tanker, jeg har givet udtryk for her, og jeg må da overveje at præsentere tingets medlemmer for et egentligt lovforslag, der kan gøre det muligt for de unge stadig væk at fortryde, at de har ladet sig indkalde til det danske militær.

Forsvarsministeren (Knud Østergaard): Hvis hr. Kurt Brauer havde lyttet mere intenst til mit svar i første omgang, ville han have bemærket, at jeg allerede da sagde, at der på sessionen tilgår værnepligtige oplysninger om dette forhold. Dette skal sættes i relation til den oplysningskampagne, som

hr. Kurt Brauer ønsker gennemført ved Militærnægterforeningens foranstaltning.

Må jeg videre have lov at sige, at der ikke er noget hemmeligt med hensyn til, hvor stort tallet er. Jeg har det ikke præsent her, men jeg tager ikke meget fejl, når jeg siger, at det ligger omkring 300 i det år, vi er inde i.

Endelig vil jeg i anledning af det tillægs-spørgsmål, som hr. Kurt Brauer rejste vedrørende den omhandlede skrivelse af 12. oktober 1970, oplyse, at der er adskillige forhold i denne skrivelse, som ikke umiddelbart lader sig forklare, ligesom den også indeholder ting af sikkerhedsmæssig karakter. Derfor bør en grundigere behandling og gennemgang af skrivelserns indhold efter min opfattelse finde sted i det udenrigspolitiske nævn. Det er vel netop bl. a. af denne årsag, vi har det udenrigspolitiske nævn, og vi er da klar til at tage skrivelserne op til drøftelse dér.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Bodil Koch** til undervisningsministeren:

„Vil ministeren bekræfte, at den såkaldte sorte liste over skolelærere og læreruddannede, som føres i ministeriet, kun er vejledende for de ansættende kommuner og derfor ikke automatisk kan forhindre en på listen optaget person i at søge og opnå lærerembede?“

Bodil Koch: Anledningen til, at jeg igen rejser spørgsmålet om undervisningsministeriets såkaldte sorte liste, er nogle bemærkelsesværdige betragtninger, som professor Bent Christensen fra retsvidenskabeligt institut i sagens anledning fremførte i et interview i Aktuelt den 28. ds. Han peger på, at ansættelsesmyndigheden for lærere jo ligger i de enkelte kommuner, og han går ud fra, at den sorte liste, som undervisningsministeriet fører, ikke er ment som et diktat, men som en orientering til kommunerne. Sammenfattende konkluderer professoren, at det vil være rimeligt at gøre sortlisten til genstand for en retslig vurdering enten ved domstolene eller hos ombudsmanden.

Samtidig har en embedsmand i ministeriet udtalt, at der intet lovgrundlag er for sortlisten. Den er en rent administrativ for-